

enten maa være flaaet paa Flugt, ødelagt eller taget, og i det Dieblig dette er sket, saa kunne vi jo vente, at Kjøbenhavn vil blive indefluttet saavel fra Søfiden som fra Landsfiden. Der er ogsaa en anden Side at tage i Betragtning — og det har ogsaa været omtalt —, naar der er Tale om at gjøre Kjøbenhavn til et saa vigtigt Punkt. Efter den Veliggenhed, som Kjøbenhavn har ved Indløbet til Østersøen, kunde det jo nemlig nok ved en Krig mellem en Magt Ost for os og en Magt Vest for os tænkes, at det kunde være af særlig Bigtighed for en af disse Magter at komme i Besiddelse af Byen, og i saa Henseende have vi jo allerede en sørgelig Erfaring. Men naar vi nu komme til Revisionen af Hærløven, som den foreligger, da antager jeg ogsaa, at vi meget godt kunne gaa til dette Stykke Arbejde, uden just at have bestemt i Forveien enten Kjøbenhavn skal være en Fæstning, eller vi skulle have et Støttepunkt paa et andet Sted, og det er da min Mening, at ved at gaa til en Revision af Hærløven, skulle vi søge at komme bort fra det, der ikke var tidssvarende og godt ved den gamle Hærløve, og det, der for Befolkningen er til stor Ubehagelighed. Mulig kunde da det Nye andre Et og Andet, saa vi fik Noget, vi bedre kunde være tjente med, og vi derved kunde faae en ny Hæverordning frem, som bedre passede til Landets Lær, og som Befolkningen i det Hele kunde være mere tilfreds med. Det ved den gamle Hærløve, som jeg nævnlighst har imod, er det, vi have hørt saa tit fra Soldaterne, nemlig den gjentagne Indfaldelse til disse Leirpøvelser og Reservens Indfaldelse. Jeg har tænkt, at vi muligvis kunde komme endel bort derfra og indføre Besparselser paa flere forskjellige Omraader, saaledes, at vi kunde faae Benge at anvende paa andre Punkter, hvor det var mere nødvendigt. Det er, som jeg sagde før, et Hovedpunkt — saaledes som det stiller sig for mig —, at forhindre Fjenden i at gjøre Landgang paa Sjælland; men der maa sikkert udkræves en stor Del Mandskab til et saa udstrakt Omraade, og jeg havde da tænkt paa, at naar Udskrivningen blev foretagen saaledes, at Alle, der virkelig vare kampdygtige, bleve tagne med, hvorved Lighedsprincipet tillige bedre bevarede, saa kunde vi faae en hel Del flere Soldater. Det er jo bekjendt, at paa Sessjonerne, naar der blot bliver angivet en lille Feil, bliver Bedkommende i Reglen udfreven til Militærarbejder; men vi have jo ikke Brug for den Masse Militærarbejdere. Fordi en Mand — jeg tror, at det erde Miebem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) antydede det forleden Dag — er en Smule pladsfodet, kunde han godt være stiftet til at bære Vaaben. Jeg tror ogsaa, der er flere Vaabenarter, som ikke have saa anstrængende Marschture, og som godt kunde være tjente med at have saadanne Mænd. I den sidste Tid have vi jo set Bekjendtgjørelser fra Intendanturen om Folk, der

frivillig ville melde sig. Der bliver hertil antaget en hel Del Folk, som efter min Mening burde tages af den Klasse, som er udfreven til Militærarbejdere; vi fik jo saa muligvis derved flere Soldater at uddanne, og som følge deraf ogsaa stigende Omkostninger, men netop derfor skulle vi søge at indføre Besparselser paa andre Omraader, som jeg før nævnte, med Hensyn til Leirpøvelser, Reservens Indfaldelse og til den fortsatte Vintertjeneste. Jeg for mit Bedkommende skulde ikke have Noget imod, at Tjenesten om Vinteren ved Garnisonstjeneste blev udført af Militærarbejdere, navnlig hvad der angaar Tjeneste ved Depoterne. Hvad nu selve Uddannelsen angaar, da tror jeg, den kunde indskrænkes til 5 Maanedes. Der er en hel Del ved Uddannelsen som ikke har den Bøgt nu som forhen, og da, navnlig Gymnastik. Med det Vaaben, vi nu have, vil et Bajonetangreb blive mere og mere sjældent, ja en hel Umulighed. Der gaar ikke saa kort Tid hen med disse Gymnastikpøvelser, f. Ex. Pallfædebestigning, Ligevægtspøvelser og den Slags Ting, det er Noget, som jeg tror aldeles kunde bortfalde, og den Tid kunde da anvendes til andre Øvelser, saa at det Hele kunde sammentrænges saaledes, at det kunde ende med 4 Maanedes og saa kunde man have 1 Maaned til Øvelse i Kantonnement om Efteraaret, hvilket da kunde være Slutstenen paa Uddannelsen. — I det forelagte Lovforslags § 19 er der nævnt en Generalinspektør for Fodfolket. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den ene General skal kontrollere den anden. Naar først Rekrutterne ere uddannede og blive inspicerede af deres Oberst og bagefter af deres Brigadegeneral, saa maa det være nok. I § 21 er der foreslaet en Omdeling til Regimentter. I 1861 havde vi ogsaa Regimenttsinddelingen, men kom hastig bort derfra, fordi, som jeg tror, denne Inddeling blev erkjendt for at være uheldig. Jeg vil ikke modsigte, at denne Inddeling kan være heldig for en stor militær Magt med en stor Hær; men vi maa og bør tillige se paa Lønningsslovforslaget, som er fremsat. Der medgaar en ikke ganske ringe Sum til de nye Bladser, som skulle oprettes. Det er desuden ved adskillige Leiligheder klart viist, at vi have stor Mangel paa Befalingsmænd, og da alle disse Poster, disse Regimenttskabe helt igjennem kræve en hel Del, saa vil Manglen blive endnu føleligere; men, som sagt, det, jeg mest har derimod, er netop det, at jeg skjønner, at det er for dyrt for os. Der er ligeledes § 46, som omhandler en Kommandant i Kjøbenhavn. Men saalænge Kjøbenhavn ikke er gjort til en Fæstning, forekommer det mig, at vi meget godt kunde undvære en saadan Kommandant og overlade Forretningerne til den kommanderende General med en Oberst som Souschef. Og endelig i Forbindelse med, hvad jeg før hentydede til, om at Gymnastikken ikke havde den Betydning nu som for en Del